νται ν' ἀνοίξῃ τὸ ῥάμφος της· μετὰ ταῦτα ἀπέρχεται καὶ αὖθις εἰς θήραν, ἐπειδὴ ὁ ἔρως δίδει δυνάμεις. Τοιαύτη δὲ ἡ φιλοστοργία της ὥστε ἀνησυχεῖ, θλίβεται, φοβουμένη μὴ συμβῇ σπάνις τροφίμων εἰς τὴν μικρὰν φωλεάν της. Ἐν τοσούτῳ ὅλοι ἐχορτάσθησαν, ὅλοι κοιμοῦνται, καὶ δὲν ἐξυπνοῦσιν εἰμὴ ὅταν ἀναχωρῇ ἡ μήτηρ· τότε ὅλοι κραυγάζουσιν ὡς ἂν ἐπείνων. Ἐν τοσούτῳ ὅλοι παχύνονται καὶ ἐνδυναμοῦνται, τὰ πτερὰ φύονται διὰ τῶν ὑποξάνθων πτίλων, αἱ πτέρυγές των σκεπάζονται μὲ πτερὰ, τὸ ῥάμφος των τραχύνεται, καὶ ἐθήρευσαν μάλιστα καί τινας σκνίπας τολμήσαντας νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὴν φωλεάν.

Ἰδοὺ αὐτοὶ πέτονται πρὸς τὴν γείτονα στέγην, καὶ ἀπὸ τῆς στέγης εἰς τὸ δένδρον, καὶ ἀπὸ τοῦ δένδρου φεύγουσι καὶ γίνονται ἄφαντοι. Ἡ μήτηρ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἔρημον φωλεάν. Ἀφίνει φωνὰς θρηνώδεις, καὶ κράζει· πέταται ἀπὸ τῆς φωλεᾶς εἰς τὸ δένδρον, ἀπὸ τοῦ δένδρου εἰς τὴν φωλεὰν, περιφέρεται ἔνθεν κἀκεῖσε· τὴν ἡμέραν μένει ἄσιτος, τὴν νύκτα στενάζει. Ἀ! ταλαίπωρε χελιδών! λησμονεῖς, λοιπὸν ὅτι καὶ σὺ ποτὲ ἐγκατέλειψάς τὴν μητέρα σου; Καὶ αὐτὴ τότε ἀφῆκε κραυγὰς γοερὰς, ὅτ' ἔφυγον τὰ μικρά της.

(*Ἐκ τοῦ Σιρικοῦ. Συγγραφεὺς ὁ σοφὸς Σουμα-Κουάγχ*).

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ *τῆς πρὸς τὸν σύζυγον πίστεως.* Ὁ Τουρνεφόρτιος, ὅς τις, ὡς γνωστὸν, περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα τὸ 1700 ἔτος, ἐξιστορεῖ πῶς ἐτιμωρεῖτο ἐν Σκύρῳ, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ πῶς ἀλλαχόσε μεταξὺ τῶν Τούρκων, ἡ παράβασις τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα πίστεως τῆς συζύγου.

« Ὁσάκις, λέγει, ὕπανδρός τις γυνὴ φωραθῇ ἀπιστοῦσα πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς, καθίζουσιν αὐτὴν, εἴτε εὔμορφος εἶναι εἴτε ἄσχημος, ἐπὶ ὄνου, καὶ περιφέρουσι καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἢ τὸ χωρίον. Οἱ δὲ ἀπαντῶντες αὐτὴν ῥίπτουσι κατὰ τοῦ προσώπου της λάσπην, κόπρον καὶ ὠά. »

Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐτιμώρουν τὴν ἀπιστίαν αὐτὴν καὶ οἱ Ὀθωμανοί·

« Ἡ πρὸς τὸν σύζυγον ἀπιστία τιμωρεῖται αὐστηρότατα ἐν Τουρκίᾳ· κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην οἱ ἄνδρες εἶναι κύριοι τῶν γυναικῶν αὐτῶν· καὶ ἐὰν ἔχωσι τὴν καρδίαν ἀπάνθρωπον, βάλλουσιν αὐτὰς ἐντὸς σάκκων περιεχόντων λίθους καὶ τὰς καταποντίζουσιν· αἱ πλεῖσται ὅμως εἶναι τοσοῦτον ἔμπειροι περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐρωτικῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων ὥστε σπανιώτατα συλλαμβάνονται. Ἐὰν δὲ ὁ σύζυγος χαρίσῃ τὴν ζωὴν πρὸς αὐτὴν, γίνεται πολλάκις εὐτυχεστέρα, διότι βιάζεται νὰ νυμφευθῇ τὸν ἔνοχον, ὅστις ἄλλως καταδικάζεται εἰς θάνατον, ἢ, ἐὰν εἶναι χριστιανὸς, ὑποχρεοῦται νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Πολλάκις δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς ὁ κλεψίγαμος καθίζεται ἐπὶ ὄνου καὶ περιφέρεται εἰς τὰς ὁδοὺς, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστραμμένην πρὸς τὴν οὐρὰν, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ὡς ἄλλον χαλινὸν, καὶ φορῶν στέφανον καὶ λαιμοδέτην ἐξ ἐντέρων. Τὴν θριαμβικὴν ταύτην παράταξιν ἐπιστέφει ἀριθμός τις μαστιγώσεων ἐπί τε τῶν ποδῶν καὶ τῆς ῥάχεως. Οἱ ἄγριοι κάτοικοι τῆς Καναδικῆς δὲν δεικνύονται τοσοῦτον αὐστηροί· διότι, εἰ καὶ καταδικάζουσι τὴν ἀπιστίαν πρὸς τὸν σύζυγον, ὁμολογοῦσιν ὅμως ὅτι ἡ ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς εἶναι φυσικὴ καὶ πρὸς τὰ δύο φῦλα . . .

« Τὸ Κοράνιον τοσοῦτον ἀποτροπιάζεται τὸ ἁμάρτημα τοῦτο, ὥστε ἐντέλλεται, ὅτι ἂν τις ἐγκαλέσας τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπὶ ἀπιστίᾳ δὲν ἀποδείξῃ τὸ ἔγκλημα, πρέπει νὰ καταδικασθῇ εἰς μαστίγωσιν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ δικαστικαὶ ἀποδείξεις εἰς τὴν Τουρκίαν εἶναι δυσκολώταται, ὁ σύζυγος ἀναγκάζεται νὰ ὀμώσῃ τετράκις ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν. Τὴν δὲ πέμπτην φορὰν ἐπικαλεῖται καθ' ἑαυτοῦ τὰς ἀρὰς τοῦ τε θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐὰν ψεύδεται. Ἡ γυνὴ ὅμως δὲν τρέμει· διότι οἱ ὅρκοι αὐτῆς πιστεύονται ἔτι μᾶλλον, καὶ μάλιστα ὅταν, ὀμνύουσα τὸ πέμπτον, παρακαλῇ τὸν Θεὸν νὰ τὴν κεραυνοβολήσῃ ἐὰν ἐψεύσθη. Εἰς τοιαύτην περίστασιν ποία γυνὴ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν; »

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ.

Ἐν τῷ 91ῳ φυλλαδίῳ τῆς Ν. Πανδώρας κατὰ λάθος ἐρρέθη ὅτι ὁ δημοτικὸς ναὸς τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἐπώνυμος τῆς Μεταμορφώσεως (οὕτω γρ. ἀντὶ ἀναμορφώσεως) τοῦ Σωτῆρος. Ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν ταύτην ἐπρόκειτο ν' ἀνεγερθῇ ἐν Ἀθήναις ναὸς Πανελλήνιος εἰς μνήμην τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθερώσεως. Ἡ δὲ ἤδη οἰκοδομουμένη ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν, ἧς ἐδημοσιεύσαμεν τὸ σχέδιον, ἀνεγείρεται εἰς μνήμην τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Προσέτι δὲ καὶ ἄλλην ἐσφαλμένην πληροφορίαν νομίζομεν καθῆκον δικαιοσύνης νὰ διορθώσωμεν, ἀποδίδοντες τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον εἰς ὃν δεῖ. Ὁ Κ. Ἄναεν ἐθεμελίωσε τὴν ἐκκλησίαν ταύτην κατὰ σχέδιον μεταποιηθὲν μετὰ ταῦτα ἐντελῶς. Τὸ δὲ δύσκολον πρόβλημα τοῦ νὰ μεταβάλῃ τὸ σχέδιον, διατηρῶν ὅμως τὰ θεμέλια ὡς εἶχον, ἀνετέθη εἰς τὸν Κ. Ζίζεν· ὥστε ἡ ἐκκλησία, ὡς ἔχει σήμερον, διάγραμμα καὶ οἰκοδομὴ, εἶναι ἔργον του ὅλη.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ πίναξ τῆς ἐν Νεοκάστρῳ ναυμαχίας, ἧς τινος ἡ περιγραφὴ ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ φυλλαδίου ΠΘ'., λιθογραφηθεὶς ἐπιμελῶς ὑπὸ τοῦ ἐμπειροτάτου τῶν ἐν Ἑλλάδι λιθογράφων Κ. Ν. Στερογιάννη, καὶ ἐκτυπωθὲν ἐπὶ μεγάλου καὶ λαμπροῦ χάρτου, πωλεῖται, ὡς προανηγγείλαμεν, ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Πανδώρας πρὸς δραχ. μίαν. Οἱ θέλοντες ν' ἀποκτήσωσιν ἀντίτυπον τοῦ Πίνακος τούτου, ἂς στείλωσι τὸ ἀντίτιμον διὰ νὰ λάβωσιν αὐτό.